

Kapitola jedna

Sophie si razila cestu davem a občas se postavila na špičky. Chtěla zjistit, co se děje vepředu. Na nádvoří Turlinghamské akademie se dnes shromáždili nejen všichni studenti, ale také řada reportérů a hostů, aby se stali svědky významné události. Učitelé Turlinghamské akademie vykopávali pamětní schránku, která byla uložena do země při založení školy. Sophie se nemohla dočkat – vždyť ta schránka byla tři sta let stará!

Ředitel chlapecké školy pan Pearce a učitel dějepisu pan McGowan se právě oháněli rýčem. Oba byli zčervenali námahou a po tvářích jim stékal pot.

Sophie zaslechla mámin hlas. Otočila se a spatřila mámu, jak odpovídá na otázky místního reportéra. „O její existenci jsme se dozvěděli při hledání knihy

o historii naší školy,“ povídala. „Turlingham má zcela mimořádnou knihovnu...“

Sophie ucítila na rameni ruku. „Ahoj Sophie!“ Byla to Katy. A držela se za ruku s Callumem. „Tak mimořádnou knihovnu, ano?“ usmála se a v zelených očích jí pobaveně zajiskřilo.

Sophie se zazubila. Spolu s Katy prožila v místní knihovně neuvěřitelné dobrodružství. Sophiina máma byla sice ředitelkou školy, ale ještě před pár týdny neměla o skutečném tajemství Turlinghamu ani ponětí. Nejednalo se jen o pamětní schránku – v podzemí se nacházela knihovna s knihami kouzel a spoustou tajemných nástrah!

Sophie svou kamarádku radostně objala. Pak trochu ucouvla a pozorně si oba své přátele prohlížela. „Já vím, že je chladno, ale musíte se k sobě opravdu tak moc tulin?“ škádlila je.

Katy s Callumem téměř současně zrudli, ale nepustili se. Sophie měla obrovskou radost, že se konečně dali dohromady.

„Je chladno,“ přikývl Callum. Naklonil se blíž a pošeptal Sophii do ucha: „Hele, Sophie, nemohla bys s tou teplotou něco udělat?“

Sophie se zachvěla, ale pak se rozesmála. Slyšela, jak na útesy pod majákem doráží vlny, a kolem uší jí zahvíz-

dal vítr. Vzhledla k lucerně na majáku a vzpomněla si, že právě tam poprvé před několika měsíci čarovala.

„Na to, že jsem čarodějka, sis zvykl docela rychle!“ šeptala. Callum byl odmalička její nejlepší kamarád, a proto pro ni bylo těžké tajit před ním své kouzelné tajemství. Spoustě lidí to samozřejmě stále prozradit nemohla – v její blízkosti se plížilo příliš mnoho lovců čarodějek, kteří pátrali po čarodějkách a čarodějích, aby je zbavili kouzelné moci, anebo je dokonce zabili. Ale Callum by lovcům čarodějek její tajemství nikdy nevyzradil.

Všichni lovci čarodějek ale nejsou zlí, pomyslela si a usmála se na Katy. Jedna z nich je vlastně mojí nejlepší kamarádkou!

„Podej mi svoje rukavice,“ požádala Calluma. Vzala je do rukou, které měla sama schované v rukavicích, a třela je o sebe. „Země, vodo, větre a ohni,“ šeptala, „velké síly země, učiňte, aby tyhle rukavice hřály!“

Prst, na kterém nosila prstýnek s kamínkem ve tvaru půlměsíce, jí začal brnět a celým tělem jí projela vlna energie. Vrátila rukavice Callumovi.

„Jé, ty jsou ale příjemně teplé! Díky, Sophie.“ Natáhl si je a pak zase honem chytil Katy za ruku. „Ale držet se s někým za ruku je přece jen lepší!“ zamumlal.

Sophie se zasmála. Na lásku je každé kouzlo krátké.

„Lidi!“ Přehlušil hučení hlas s americkým přízvukem. Sophie zvedla hlavu a spatřila, jak se k nim prodírá Erin a táhne za sebou svého přítele Marka. Za nimi se tlačila Kaz s Oliverem a taky Lauren a Joanna.

„Tohle je přímo skvělé!“ Erin poskakovala nadšením, až se jí třásl její blondatý cop. „Tři sta let stará schránka! Je starší než celé Spojené státy. Nebo si to – ehm, aspoň myslím.“ Zamračila se a začala počítat na prstech.

„No jo, kdo by si pomyslel, že výzkum pana McGowana přinese něco tak zajímavého?“ přítakala Kaz.

„Nemůžu se dočkat, až uvidíme, co je uvnitř.“ Malá Lauren si třela pihovatý nos zružovělým mrazem. „Třeba to bude mít hodnotu několika milionů.“

Erin zasvítily oči. „Zlaté náramky... náhrdelníky... prsteny... co by mohlo být lepší?“

„Já ti řeknu, co je lepší – oslava výročí!“ poznamenala Kaz a všichni nadšeně souhlasili. „Sophie, neslyšela jsi o tom něco od své mámy?“

Sophie přikývla. „Bude to obrovská událost! Vystaví se tam obsah schránky a bude se konat školní koncert, na kterém budou účinkovat úplně všichni.“

„Paráda!“ zatleskala Joanna. „Už cvičím na housle.“

„Pozvánku dostanou všichni rodiče i obyvatelé vesnice,“ pokračovala Sophie.

„Uvažoval jsem, že dám dohromady skupinu,“ vmínil se do rozhovoru Oliver. „Myslíš, že bychom taky mohli vystupovat?“ Naznačil, že hraje na kytaru a Kaz se k němu hned přidala.

Sophie otevřela pusku a chystala se odpovědět, ale v tom okamžiku se ozval jasný kovový zvuk a pan McGowan vykřikl: „Na něco jsem narazil! Myslím, že jsem tu pamětní schránku našel!“

Dav vzrušeně zašuměl a všichni se začali cpát dopředu. V tom zmatku se Sophie dostala na okraj zástupu a klopýtla. Někdo ji zachytil za paži a zachránil ji před pádem.

„Díky,“ zalapala po dechu a otočila se, aby se podívala, kdo to je. „Málem jsem sletěla po hlavě dolů...“ Hlas se jí vytratil. Hleděla do známého obličeje... Ashtona Gibsona, Katyina bratra, který ji pořád držel za ruku.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Sophie na chvíli ztratila řeč, a to nejen kvůli jeho hlubokým zeleným očím. Bylo to první setkání od okamžiku, kdy ji pozval na rande a ona odmítla.

Plaše se na něj usmála. „Ano, jsem v pořádku. Děkuju.“

Pustil ji a ucouvl. „Promiň. Nechtěl jsem...“ zamumlal zklamaně. „Už půjdu. Víím, že mě nemůžeš vystát.“

Sophii ho bylo docela líto – nebo si aspoň myslela, že to, co cítí, je lítost. Když přišlo na Ashtona, Sophie občas nevěděla, co dělat. Byl to lovec čarodějek a ona byla čarodějka. Když se tu poprvé objevil, choval se k ní příšerně... ale tvrdil, že se změní.

„Počkej,“ vyhrkla. Natáhla ruku a dotkla se jeho paže. „Nechod'. Můžeme být přátelé. Jestli chceš.“

Otočil se k ní. „Rád bych.“

Ashton odešel a Sophie si strčila ruce do kapes. Tvářil se tak smutně, že by se nejraději rozběhla a objala ho. Možná byl lepší, než za jakého ho považovala.

Ale ne. Nemohla zapomenout, jak děsně se k ní a ke Katy choval.

Vydala se za svými kamarádkami a dostihla je u jámy.

„Zpátky, děti,“ zvolal pan Pearce. Spolu s panem McGowanem s námahou vytahovali cosi ze země. V zimním slunci to jasně zazářilo – byla to kovová truhla zajištěná těžkými zámky.

Všichni kolem Sophie zatajili dech.

Pan McGowan zvedl truhlici, aby ji všichni viděli. Byl rudý ve tváři a celý zpocený, ale bylo patrné, že je šťastný. „Dámy a pánové, studenti a studentky Turlinghamské akademie! Je to tady – pamětní schránka uložená v roce 1713 prvním ředitelem Turlinghamu.“ Položil truhlici na zem. „Toto je významný historický

okamžik, jako bychom si přes dlouhá staletí potřásali rukama s našimi předky. Kdo by si na počátku osmnáctého století, kdy se v celé Evropě rozvíjelo osvícenství, pomyslel, že –“

„Tak už to otevřete!“ vykřikla Erin.

Sophie se zahihňala a zasmálo se dokonce i pár učitelů.

„Máte pravdu,“ vzpamatoval se pan McGowan. „Teď nemáme hodinu dějepisu, teď prožíváme historii na vlastní kůži!“

Pokusil se zámky otevřít, ale ty se ani nehnuły.

„Aha... asi se to zaseklo. Samozřejmě mě to vůbec nepřekvapuje, když ta truhlice byla tak dlouho zakopaná v zemi.“ Chytil zámky na jiném místě a znovu se je pokusil otevřít. Sophie i všichni ostatní pozorně sledovali, jak se zámky neobratně zápolí.

„Mohu vám pomoci?“ vykročil pan Pearce vpřed. „Mělo by to jít docela jednoduše, tady je takový kolík...“

Oba učitelé se společně snažili truhlici otevřít, ale jejich úsměvy pomalu pohasínaly. Dav ztichl a slunce zašlo za mraky.

„Proč to nejde otevřít?“ zamumlala Lauren.

„Proč tady če-ká-me...“ prozpěvovala si Kaz tiše. Sophie vyprskla smíchy.

Sophiina máma se protlačila dopředu a s nervózním úsměvem prohlásila: „Omluvte, prosím, to čekání. Jsem si jistá, že se jim to každou chvíli podaří otevřít.“

„Dovolte, zkusím to,“ hnala se vpřed paní Freemanová, hlavní dívčí vychovatelka, a namířila na zámek truhlice ostří rýče.

„Co to proboha děláte? To je historický artefakt!“ Pan McGowan skočil vpřed, ale už bylo pozdě. Rýč zasáhl zámek. Sophie sebou trhla. Čekala, že rýč zámek rozrazí, ale namísto toho se ozvalo cinknutí a čepel rýče odskočila.

Sophie pohlédla na truhlici. Nebylo na ní ani škrábnutí.

„Páni! Ta truhlice je neprůstřelná!“ vydechla Erin úžasem.

„To je škoda,“ zasténala Kaz a všichni kolem souhlasně přikyvovali.

„Co je to za pamětní schránku, když se nedá otevřít?“ postěžovala si Lauren.

Callum se zamračil a otevřel pusou, jako by chtěl něco říct, ale na poslední chvíli si to zřejmě rozmyslel.

„Promiňte, prosím,“ omlouvala se Sophiina máma a tvářila se zahanbeně. „Vypadá to, že tu schránku jen tak neotevřeme. Ale nedělejte si starosti! Budeme na

tom pracovat a její obsah vystavíme při oslavách k výročí školy.“

Ozval se zdvořilý potlesk, ale Sophie dobře slyšela i zklamaný šepot. Dav se rozcházel, návštěvníci zamířili k obrovské železné bráně a studenti se trousili zpátky do školy. Se svými věžičkami, štíty, ozdobami a racky, kteří poletovali ve větru, se nad nimi tyčila jako šedivý útes.

Sophie zůstala sama s Katy a Callumem.

„To se příliš nepodařilo,“ povzdechla a podívala se po svých přátelích. Očekávala, že s ní budou souhlasit. Ale nebylo to tak. Oba se tvářili stejně. Mračili se a koukali si rty.

„Co je?“ zeptala se.

Callum s Katy se podívali jeden na druhého a pak oba současně pohlédli na ni.

„Nepřipadá ti divné,“ spustil Callum, „že kovová truhla, pohřbená tři sta let v zemi, vůbec není rezavá?“

Sophie se na vteřinu zamyslela. „Máte pravdu,“ uvažovala. „V té době ji určitě nezabalili do plastového pytle ani do ničeho podobného. To je fakt divné!“

„A ten rýč jí nijak neublížil.“ Katy se zahleděla přes nádvoří ke škole. Sophie se otočila a sledovala její pohled. Učitelé se vraceli do školy a pak McGowan nesl truhlici v náruči jako miminko. Ale Katy se nedívala

na něho. Dívala se na Ashtona, který postával ve stínu majáku. Bratr se sestrou si vyměnili významný pohled, načež Ashton jednou kývl, otočil se a vydal se za učitelí do školní budovy.

Sophii se rozbušilo srdce. Snažila se pochopit, co se Katy honí hlavou.

„Myslím, že vím, proč tu bednu nemohli otevřít,“ poznamenala Katy.

„Proč?“ zeptala se Sophie. Co mohla Katy vědět o schránce, která byla tři sta let pod zemí?

„Něco cítím,“ šeptla Katy. „V té truhlici se skrývá nějaké kouzlo.“